ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η παρούσα προσφυγή, την οποία άσκησε στις 15 Σεπτεμβρίου 1981 η Margherita Macevicius, σύζυγος Hebrant, κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αποτελεί τμήμα της από δεκαετίας ήδη παλαιάς διαφοράς μεταξύ της προσφεύγουσας και του γενικού διευθυντή έρευνας και τεκμηριώσεως του Κοινοβουλίου και η οποία κατέληξε σε τρεις αποφάσεις του Δικαστηρίου. Με την υπό κρίση προσφυγή ζητείται να ακυρωθεί η απόφαση του Κοινοβουλίου με την οποία ο Reid διορίστηκε στη μόνιμη κενή θέση Α 3 και να προαχθεί η προσφεύγουσα στο βαθμό αυτό.

2. Συνοψίζοντας τα πραγματικά περιστατικά θεωρώ χρήσιμο να αναφέρω εκ νέου τις διάφορες φάσεις της «υποθέσεως» Macevicius. Η προσφεύγουσα, διπλωματούχος βιβλιοθηκάριος και ιταλή υπήκοος, προσλήφθηκε από το Κοινοβούλιο την 1η Δεκεμβρίου 1967 ως υπάλληλος διοικήσεως βαθμού Α 5. Από την ημερομηνία αυτή ασκούσε καθήκοντα που αφορούσαν τη διαχείριση και τη διοίκηση της βιβλιοθήκης. Την 1η Ιανουαρίου 1973, προήχθη στο βαθμό Α 4.

Η αναδιοργάνωση που έγινε στη γενική γραμματεία του Κοινοβουλίου κατόπιν της βρετανικής, δανικής και ιρλανδικής προσχωρήσεως είχε ως συνέπεια σημαντικές μεταβολές στη γενική διεύθυνση της «κοινοβουλευτικής τεκμηριώσεως και πληροφοριών», η οποία διαιρέθηκε σε δύο γενικές διευθύνσεις: «πληροφορίες και δημόσιες σχέσεις» η μία, «έρευνα και τεκμηρίωση» η άλλη. Το 1972, ο Taylor, βρετανός υπήκοος ο οποίος από την 1η Μαρτίου 1974 είχε την άμεση ευθύνη της βιβλιοθήκης, διορίστηκε επικεφαλής της τελευταίας αυτής γενικής διευθύνσεως. Εν τω μεταξύ, το 1973, και η βιβλιοθήκη διαιρέθηκε σε δύο τμήματα: το πρώτο, «καταλογογράφηση και διοίκηση», το οποίο μετονομάστηκε κατόπιν σε «Καταλογογράφηση και Οργάνωση της βιβλιοθήκης», και που διηύθυνε η προσφεύγουσα, το δε δεύτερο «αναφορές και επίσημα έγγραφα», το οποίο μετονομάστηκε κατόπιν σε «Αναφορές, Πληροφορίες και Τεκμηρίωση».

Προετοιμάζοντας την αναδιοργάνωση της βιβλιοθήκης, ο γενικός διευθυντής Taylor είχε προτείνει να αντικατασταθεί το αναλυτικό σύστημα κατατάξεως, εν χρήσει μέχρι τότε, με το δεκαδικό σύστημα. Τελικά, επέλεξε τη μεικτή μέθοδο, διατηρώντας την αναλυτική κατάταξη για τα βιβλία που υπήρχαν και εφαρμόζοντας το δεκαδικό σύστημα στα νέα αποκτήματα και τα έργα ιδιαίτερου ενδιαφέροντος.

Από την αρχή, η προσφεύγουσα είχε αντιταχθεί στην πρωτοβουλία αυτή και εξακολουθούσε να αντιτάσσεται ακόμη και όταν το γραφείο του Κοινοβουλίου επέτρεψε στον Taylor, να προβεί στην αναδιοργάνωση. Στις 7 Νοεμβρίου 1974, δημιουργήθηκε μια ομάδα εργασίας ad hoc, της οποίας η προεδρία ανατέθηκε στον Reid, επίσης άγγλο υπήκοο και ο οποίος είχε προσληφθεί από το Κοινοβούλιο στις 25 Φεβρουαρίου 1974 ως έκτακτος

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

υπάλληλος με βαθμό Α 5. Η Macevicius άσκησε την πρώτη προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου εναντίον του διορισμού αυτού. Η προσφυγή απορρίφθηκε με απόφαση του δεύτερου τμήματος, στις 20 Μαΐου 1976, υπόθεση 66/75 (Racc. 1976, σ. 593). Πράγματι, το Δικαστήριο παρατήρησε ότι, διορίζοντας τον Reid, το Κοινοβούλιο είχε ασκήσει τις εξουσίες του εσωτερικής οργανώσεως και ότι από το γεγονός αυτό τα καθήκοντα της Macevicius δεν είχαν υποβιβαστεί σε βαθμό που να αποκλείουν την αντιστοιχία μεταξύ, αφενός, των καθηκόντων που της είχαν ανατεθεί και, αφετέρου, του βαθμού της και της θέσεώς της.

Όμως, στο εσωτερικό της γενικής διευθύνσεως, η ένταση εξακολουθούσε να ανέρχεται. Η Macevicius προσέφυγε για δεύτερη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου προσβάλλοντας την έκθεση κρίσεώς της για την περίοδο 1973-1974 η οποία, κατά τη γνώμη της, περιείχε ανεπαρκείς αξιολογήσεις. Πάντως, με απόφαση της 12ης Μαΐου 1977, υπόθεση 31/76 (Racc. 1977, σ. 883), το πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου απέρριψε την προσφυγή επειδή δεν δέχτηκε την ύπαρξη των λόγων που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Όπως διαπιστώνεται καλύτερα στη συνέχεια, η τρίτη προσφυγή της Macevicius συνδέεται στενά με το αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς. Πραγματικά, τόσο η μία όσο και η άλλη αφορούν τη σταδιοδρομία της προσφεύγουσας και του Reid αντιστοίχως. Με πολλά προπαρασκευαστικά έγγραφα που αφορούν τον προϋπολογισμό και την οργάνωση του Κοινοβουλίου, ο γενικός γραμματέας και η επιτροπή προϋπολογισμών είχαν προβλέψει, κατά τη διάρκεια των ετών 1978-1979, τη μετατροπή των θέσεων βαθμού Α 5/4 σε θέσεις βαθμού Α 3, για τους προϊσταμένους των υπηρεσιών «Καταλογογράφηση και Οργάνωση της βιβλιοθήκης» και «Αναφορές, Πληροφορίες και Τεκμηρίωση». Με υπηρεσιακό σημείωμα της 5ης Σεπτεμβρίου 1979 που αφορούσε την έγκριση του προϋπολογισμού 1980, ο Taylor, συμμορφούμενος με τις περικοπές του προϋπολογισμού που είχαν προβλεφθεί με το ψήφισμα του Κοινοβουλίου της 10ης Μαΐου 1979, είχε προτείνει για τη χρήση 1980, τη μετατροπή μόνο της θέσεως του προϊσταμένου της υπηρεσίας «Αναφορές, Πληροφορίες και Τεκμηρίωση» σε θέση Α 3. Η πρόταση αυτή εγκρίθηκε και από το γενικό γραμματέα και την επιτροπή προϋπολογισμών. Κατά συνέπεια, στις 14 Ιουλίου 1980, δημοσιεύτηκε η ανακοίνωση κενής θέσεως αριθ. 2677 για τη θέση του προϊσταμένου του τμήματος: ουσιαστικά, στο οργανόγραμμα 1980 η θέση του προϊσταμένου του τμήματος «Αναφορές, Πληροφορίες και Τεκμηρίωση» είχε αναβαθμιστεί.

Για τρίτη φορά, η Macevicius προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου κατά της υποτιθέμενης προτάσεως του Reid για προαγωγή στο βαθμό Α 3. Με διάταξη της 18ης Νοεμβρίου 1980, υπόθεση 141/80, το τρίτο τμήμα έκρινε την προσφυγή απαράδεκτη επειδή προσέβαλε πράξη (προτάσεις και αποφάσεις των αρμόδιων υπηρεσιών ενός οργάνου σχετικά με την επεξεργασία του προϋπολογισμού) η οποία δεν προκαλούσε βλάβη στην προσφεύγουσα (Racc. 1980, σ. 3509).

Καταλήγω, έτσι, στην παρούσα διαφορά. Για τη θέση που αναφέρεται στην ανακοίνωση αριθμός 2677 υποβλήθηκαν πέντε υποψηφιότητες. Αφού εξέτασε τις υποψηφιότητες αυτές, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διόρισε τον Reid προϊστάμενο του τμήματος «Αναφορές, Πληροφορίες και Τεκμηρίωση» του Κοινοβουλίου με βαθμό Α 3, με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1980 η οποία δημοσιεύτηκε στις 25 Νοεμβρίου του ίδιου έτους.

Η Macevicius, αφού δεν έλαβε απάντηση στη διοικητική της ένσταση, άσκησε την παρούσα προσφυγή δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

3. Η υπεράσπιση του καθού προβάλλει, πρώτον, το απαράδεκτο της προσφυγής για δύο λόγους: έλλειψη εννόμου συμφέροντος και απουσία πράξεως που προκαλεί βλάβη. Πραγματικά, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η Macevicius δεν νομιμοποιείται στην άσκηση της προσφυγής λόγω του ότι δεν υπέβαλε υποψηφιότητα για την κενή θέση και προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, ο διορισμός του Reid δεν της προκάλεσε καμιά βλάβη. Στις ενστάσεις αυτές, η Macevicius απαντά υποστηρίζοντας ότι έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει την απόφαση που απονέμει σε έναν τρίτο πλεονεκτήματα τα οποία αυτή δεν απολαύει. Δεύτερον, παρατηρεί ότι δεν υπέβαλε υποψηφιότητα τόσο για λόγους συνέπειας (η αντίθεσή της στην ενίσχυση της υπηρεσίας de quo ήταν καλώς γνωστή), όσο και επειδή οι προϋποθέσεις που προέβλεπε η ανακοίνωση κενής θέσεως ήταν διατυπωμένες κατά τρόπο που να την πείθουν ότι, εν πάση περιπτώσει, θα επιλεγόταν ο Reid.

4. Εξετάζω πρώτον την ένσταση που αφορά την έλλειψη εννόμου συμφέροντος. Θεωρώ ότι η ένσταση είναι βάσιμη. Σύμφωνα με μια αρχή γενικά αναγνωρισμένη από το διοικητικό δίκαιο των κρατών μελών το εν λόγω συμφέρον υπάρχει όταν η απόφαση που αναμένεται από το δικαστή είναι ικανή να ικανοποιήσει το ουσιαστικό συμφέρον που έχει προσβάλει η διοίκηση. Πρέπει, επομένως, να αποδείξει ότι έχει συμφέρον προσωπικό και πραγματικό, για την έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής· ή με περισσότερο τεχνικούς όρους, σύμφωνα με το ρητό «δικαστικής προστασίας δικαιούται ο έχων έννομο συμφέρον», πρέπει να ευρίσκεται σε κατάσταση που προστατεύεται εννόμως, η οποία νομιμοποιεί την αίτηση δικαστικής επεμβάσεως.

Ιδίως, για να έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει το διορισμό ή την προαγωγή ενός άλλου υπαλλήλου, ο προσφεύγων πρέπει να αποδείξει ότι διαθέτει την ικανότητα να καταλάβει τη θέση. Όταν οι προϋποθέσεις για το διορισμό αναφέρονται κατά τρόπο ειδικό, δεν αρκεί ότι ο προσφεύγων συγκεντρώνει όλες αυτές τις προϋποθέσεις αλλά για να γίνει δεκτή η προσφυγή, είναι αναγκαίο να έχει εκδηλώσει την επιθυμία του να διοριστεί. Πραγματικά, μόνο αν συμμετέχει στην εν λόγω διαδικασία ο προσφεύγων ευρίσκεται στην κατάσταση που προστατεύεται εννόμως, στην οποία αναφέρθηκα προηγουμένως, αποκτώντας το δικαίωμα καταλήψεως της θέσεως κατά την περιγραφόμενη πρακτική και, επομένως, ελέγχου των τυπικών παραβάσεων που ενδεχομένως καθιστούν πλημμελείς τις πράξεις με τις οποίες η διοίκηση έχει ασκήσει τη διακριτική της εξουσία.

Η νομολογία του Δικαστηρίου επιβεβαιώνει τις βασικές αυτές παρατηρήσεις. Εκτιμώντας τα χαρακτηριστικά που πρέπει να εμφανίζει το έννομο συμφέρον για να ζητηθεί η ακύρωση διορισμών ή προαγωγών, το Δικαστήριο μέχρι τώρα έκρινε ότι το έννομο συμφέρον υπάρχει μόνο όταν ο προσφεύγων συμμετείχε στη διαδικασία πληρώσεως της θέσεως (απόφαση της 19ης Μαρτίου 1964, υπόθεση 27/63, Raponi κατά Επιτροπής, Racc. 1964, σ. 247· απόφαση της 24ης Ιουνίου 1969, υπόθεση 26/68, Fux κατά Επιτροπής, Racc. 1969, σ. 145· απόφαση της 28ης Μαΐου 1975, υπόθεση 79/74, Küster κατά Κοινοβουλίου, Racc. 1975, σ. 725). Νομίζω ότι το Δικαστήριο δεν απομακρύνθηκε από το κριτήριο αυτό παρά μόνο με την απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1975, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 81-88/74, Marenco και λοιποί κατά Επιτροπής (Racc. 1975, σ. 1247). Επρόκειτο να διαπιστωθεί η νομιμότητα διορισμού αρκετών υπαλλήλων και το Δικαστήριο έκρινε ότι ορισμένα πρόσωπα τα οποία δεν είχαν υποβάλει υποψηφιότητα για τις κενές θέσεις είχαν και αυτά έννομο συμφέρον να αντιταχθούν στους διορισμούς αυτούς. Πάντως, το Δικαστήριο δέχτηκε την άποψη αυτή μόνο επειδή τα εν λόγω πρόσωπα θα είχαν τη δυνατότητα να υποβάλουν υποψηφιότητα αν η διοίκηση είχε προκηρύξει εσωτερικό διαγωνισμό (σκέψη 10).

Στην υπό κρίση διαφορά, επομένως, η έλλειψη έννομου συμφέροντος της Macevicius η οποία θα μπορούσε άνετα να υποβάλει την υποψηφιότητά της και η οποία, όπως διαβεβαιώνει η ίδια, σκόπιμα δεν το έπραξε, είναι κατ' εμέ προφανής.

Η αναφορά που γίνεται από την προσφεύγουσα σε ένα απόσπασμα των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Roemer στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 24/58 και 34/58, Chambre syndicale de la sidérurgie de l'est de la France και λοιποί κατά Ανωτάτης Αρχής CECA (Racc. 1960, σ. 600) δεν είναι αποφασιστική. Το αντικείμενο της διαφοράς ήταν μια απόφαση της Ανωτάτης Αρχής, η οποία είχε καθορίσει ειδικές τιμές για τη μεταφορά σιδηροδρομικώς των ορυκτών καυσίμων που προορίζονται για τη σιδηρουργία. Ο γενικός εισαγγελέας ανέφερε, ως αρχή, ότι το έννομο συμφέρον για το οποίο μπορεί να ζητηθεί δικαστική προστασία υπάρχει όταν η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ζημιογόνες συνέπειες στη νομική σφαίρα του προσφεύγοντος και όταν οι προσφεύγοντες μπορούν να έχουν όφελος από την ακύρωση. Στη συγκεκριμένη υπόθεση υποστήριξε ότι χωρίς να επιβάλει μια υποχρέωση στους προσφεύγοντες, η απόφαση τους προκαλούσε ζημία διότι διατηρούσε προς όφελος άλλων επιχειρήσεων τα οφέλη από τα οποία οι ίδιοι είχαν αποκλειστεί. Όμως, δεν βλέπω καμιά αναλογία μεταξύ της καταστάσεως αυτής και της καταστάσεως στην οποία ευρίσκεται η Macevicius, η οποία — αξίζει τον κόπο να επαναληφθεί — έχει *εκουσίως* αποκλειστεί, αφού δεν υπέβαλε υποψηφιότητα, και από το πλεονέκτημα να προαχθεί στο βαθμό Α 3 και από την κατάσταση που θα την νομιμοποιούσε να ασκήσει ενδεχομένως προσφυγή.

5. Εξετάζω τώρα την ένσταση που αναφέρεται στην απουσία πράξεως που προκαλεί βλάβη υπενθυμίζοντας ότι, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το χαρακτήρα αυτόν παρουσιάζει μόνο το μέτρο που είναι ικανό να επηρεάσει άμεσα μια ορισμένη έννομη κατάσταση (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 1964, υπόθεση 26/63, Pistoj κατά Επιτροπής, Racc. 1964 σ. 669, της 1ης Ιουλίου 1964, υπόθεση 78/63, Huber κατά Επιτροπής, Racc. 1964, σ. 715, της 10ης Δεκεμβρίου 1969, υπόθεση 32/68, Grasselli κατά Επιτροπής, Racc. 1969, σ. 505, της 11ης Ιουλίου 1974, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 177/73 και 5/74, Reinarz κατά Επιτροπής, Racc. 1974, σ. 819). Για να αναγνωριστεί ότι η Macevicius έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει την προσφυγή πρέπει, επομένως, να αποδείξει ότι ο διορισμός του Reid είχε επίδραση επί της υπηρεσιακής της καταστάσεως όπως ορίζεται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, για παράδειγμα περιορίζοντας τα καθήκοντα και τις αρμοδιότητες τις οποίες είχε προηγουμένως.

Το Κοινοβούλιο αρνείται ότι έγινε ο περιορισμός αυτός ή άλλοι παρόμοιοι περιορισμοί και πραγματικά δεν υπάρχει ίχνος τέτοιων περιορισμών. Πάντως, η Macevicius ισχυρίζεται ότι η *διαδικασία* διορισμού είναι πλημμελής, και κατά συνέπεια, ικανή να καταστήσει την πράξη βλαπτική. Πραγματικά, οι απαιτούμενες με την ανακοίνωση κενής θέσεως γνώσεις και προσόντα είχαν καθοριστεί στα μέτρα της επαγγελματικής καταστάσεως του Reid, ο οποίος, κατά την προσφεύγουσα, ήταν ο μόνος υπάλληλος που υπέβαλε υποψηφιότητα, και αυτό όχι τυχαίως.

Θεωρώ ότι η συλλογιστική αυτή πάσχει από κάποια σύγχυση μεταξύ πράξεως που προκαλεί βλάβη και παράνομης πράξεως, που είναι διαφορετικές έννοιες. Αυτό επιβεβαιώνεται και από το γενικό εισαγγελέα Trabucchi με τις προτάσεις του στην υπόθεση 35/72, Kley κατά Επιτροπής (Racc. 1973, σ. 695), κατά τον οποίο η πρώτη «έχει χαρακτήρα πλήρως διαδικαστικό κατά την έννοια ότι ... παίζει τον ρόλο φίλτρου ως προς το *παραδεκτό* των προσφυγών, ανεξαρτήτως του αν οι προσφυγές αυτές είναι *βάσιμες* ».

Όπως και αν έχουν τα πράγματα, ας αναλύσω τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα και πρώτον, το επιχείρημα κατά το οποίο η ανακοίνωση κενής θέσεως

απεικόνιζε για να εκφραστώ κατ' αυτόν τον τρόπο, τα προσόντα και την πείρα του Reid πράγμα που για μία ακόμα φορά το Κοινοβούλιο, αμφισβητεί· όμως, ακόμη και αν η κατηγορία ήταν βάσιμη, η Macevicius δεν θα είχε εν προκειμένω δικαίωμα να προσβάλει την ανακοίνωση. Πραγματικά, όπως αναγνώρισε το Δικαστήριο με τη διάταξη της 18ης Νοεμβρίου 1980, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε την απαραίτητη διοικητική ένσταση σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως· και αυτό εμποδίζει τώρα το Δικαστήριο να κρίνει αν η ανακοίνωση αποτελεί πράξη που προκαλεί βλάβη, για παράδειγμα επειδή έθετε προϋποθέσεις που μείωναν τις ελπίδες σταδιοδρομίας ενός υποψηφίου.

Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα — ο Reid ήταν ο μόνος υπάλληλος που υπέβαλε υποψηφιότητα — δεν αντιλαμβάνομαι τη σημασία του. Από πότε η ύπαρξη ενός μόνο υποψηφίου αποτελεί λόγο ακυρώσεως; Και αυτό δεν αρκεί. Πέρα από το ότι είναι νομικά ακατανόητο, ή καλύτερα παράλογο, το επιχείρημα είναι ανύπαρκτο. Πραγματικά, ο ισχυρισμός της Macevicius δεν επιβεβαιώνεται με αποδείξεις. Ένα έγγραφο που έχει προσκομίσει το καθού αποδεικνύει μάλιστα ότι είχαν υποβληθεί τουλάχιστον πέντε αιτήσεις για την εν λόγω θέση.

Οι παρατηρήσεις που αναπτύχθηκαν μέχρι τώρα οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή της Macevicius είναι προφανώς απαράδεκτη.

6. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να εξεταστούν και οι λόγοι ουσίας. Ο συνήγορος της προσφεύγουσας ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η στασιμότητα στη σταδιοδρομία της (σε σχέση με τη σταδιοδρομία-αστραπή του Reid) παραβιάζει δύο αρχές: την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης σε μια νομικοοικονομική πρόοδο, και τη γενικότερη αρχή της δικαιοσύνης. Πραγματικά, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι πολυάριθμες ενοχλήσεις που υπέστη είναι η συνέπεια των επικρίσεων που διατύπωσε από το 1973 εναντίον της αναδιοργανώσεως της βιβλιοθήκης προς το συμφέρον της Κοινότητας (άρθρα 11 και 21 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως).

Αλλά οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας δεν είναι βάσιμες. Πρώτον, δεν μπορεί να λεχθεί ότι η σταδιοδρομία της Macevicius παρέμεινε στάσιμη λόγω των διαφωνιών της με το γενικό διευθυντή Taylor: αυτό είναι τόσο αλήθεια ώστε μετά το διορισμό του τελευταίου αυτού, η Macevicius έχει προαχθεί στο βαθμό Α 4. Και ούτε φαίνεται ότι η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της έχει διαψευστεί αν εκτιμηθεί από την άποψη των διαβεβαιώσεων που η διοίκηση της έχει δώσει. Πραγματικά, για να θεμελιωθεί η εμπιστοσύνη που έχει νομική σημασία, οι διαβεβαιώσεις πρέπει να είναι συγκεκριμένες· όμως, η πρόταση να αναβαθμιστεί η θέση της προσφεύγουσας, που εγκαταλείφθηκε εν συνεχεία για λόγους προϋπολογισμού, η οποία περιλαμβανόταν σε ένα υπηρεσιακό σημείωμα που έστειλε το 1978 ο γενικός διευθυντής Taylor στο γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου, δεν ήταν συγκεκριμένη. Το πολύ, μπορεί να λεχθεί ότι η πρόταση αποτελούσε ένα προπαρασκευαστικό έγγραφο, δηλαδή ήταν ανεπαρκής για να γεννήσει προσδοκίες νομικής φύσεως.

Αντίθετα, η Macevicius δεν ανέπτυξε τις αιτιάσεις της που αναφέρονται στη μη τήρηση της αρχής της δικαιοσύνης. Υποθέτω ότι έκαμε νύξη στη βραδύτητα εξελίξεως της σταδιοδρομίας της σε σχέση με εκείνην, ασφαλώς πολύ γρήγορη, του Reid. Εν πάση περιπτώσει, θα ασχοληθώ με την άποψη αυτή σε συνδυασμό με ένα άλλο λόγο ακυρώσεως, διαφορετικό αλλά παραπλήσιο.

7. Ο λόγος αυτός έχει ως αντικείμενο το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το οποίο

«οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ή στον ίδιο κλάδο υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξελίξεως της σταδιοδρομίας». Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι υπάρχει παράβαση του άρθρο αυτού. Ισχυρίζεται ότι, ενώ η ίδια δεν έχει προαχθεί από της 1ης Ιανουαρίου 1973, ο Reid, ο οποίος προσλήφθηκε με βαθμό Α 5 το 1974, έχει προαχθεί στο βαθμό Α 4 το 1978 και στο βαθμό Α 3 το 1980.

Πάντως, θεωρώ ότι και υπό την οπτική αυτή γωνία η αιτίαση στερείται ερείσματος. Είναι απολύτως αδύνατο να συναχθεί από την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, που προβλέπεται με το άρθρο 5, παράγραφος 3, ότι οι υπάλληλοι έχουν δικαίωμα πανομοιότυπης εξελίξεως στη σταδιοδρομία τους. Όπως είναι γνωστό, στο σύστημα της κοινοτικής δημόσιας υπηρεσίας δεν υπάρχει πραγματικό δικαίωμα προαγωγής από μια σταδιοδρομία στην άλλη, εφόσον η επιλογή εξαρτάται από τη διακριτική εκτίμηση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής. Σχετικά, το Δικαστήριο έκρινε ότι το δικαίωμα προαγωγής δεν υπάρχει ακόμη και όταν ο υπάλληλος συγκεντρώνει όλες τις προϋποθέσεις (απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1976, υπόθεση 123/75, *Küster* κατά *Κοινοβουλίου,* Racc. 1976, σ. 1701). Το Δικαστήριο έκρινε ότι το αποφαστιστικό κριτήριο για τις προαγωγές είναι εκείνο του συμφέροντος της υπηρεσίας: η μόνη εγγύηση που αποβλέπει στην προστασία των υπαλλήλων αναφέρεται στις πράξεις με τις οποίες η αρχή που προβαίνει στο διορισμό έχει ασκήσει στη διακριτική της εξουσία (απόφαση της 16ης Ιουνίου 1971, υπόθ. 61/70, *Vistosi* κατά *Επιτροπής,* Racc. 1971, σ. 535· διάταξη της 15ης Ιουλίου 1976, υπόθεση 61/76 R, Racc. 1976, σ. 1349.

Επομένως, η επιλογή αναβαθμίσεως μιας θέσεως ή δημιουργίας στο οργανόγραμμα ενός κοινοτικού οργάνου μιας θέσεως υψηλότερου βαθμού για μια ορισμένη υπηρεσία πρέπει να εκτιμάται υπό το φως του εν λόγω συμφέροντος. Αλλά θα επανέλθω στην άποψη αυτή κατωτέρω.

8. Πραγματικά, η Macevicius ισχυρίζεται ότι υπάρχει παράβαση και των άρθρων 7, παράγραφος 1, και 45, παράγραφος 1 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Υπενθυμίζω ότι κατά τις διατάξεις αυτές, «η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή τοποθετεί ... προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας, κάθε υπάλληλο σε θέση της κατηγορίας ή του κλάδου του που αντιστοιχεί στο βαθμό του» και «η προαγωγή γίνεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει ένα ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας στο βαθμό τους μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς».

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το συμφέρον της υπηρεσίας μπορούσε να επέβαλλε τη δημιουργία θέσεως προϊσταμένου τμήματος στο τμήμα της βιβλιοθήκης που αυτή διευθύνει. Σχετικά, υπενθυμίζει την απόφαση που εξέδωσε το τρίτο τμήμα του Δικαστηρίου στην υπόθεση 2/80, Dautzenberg κατά Δικαστηρίου (Racc. 1980, σ. 3107), με την οποία ακυρώθηκε η προαγωγή υπαλλήλου στο βαθμό προϊσταμένου τμήματος, μετά τη διαπίστωση διαδικαστικών παραβάσεων και ιδίως ανεπαρκούς εκτιμήσεως των αναγκών και των προτεραιοτήτων των διαφόρων υπηρεσιών.

Αλλά, όπως προβάλλει η υπεράσπιση του καθού, η κατάσταση στην οποία αναφέρεται η απόφαση Dautzenberg διαφέρει από πολλές απόψεις από την υπό εξέταση κατάσταση. Πάντως, θεωρώ ότι είναι δυνατό να αναφερθώ εδώ στη συλλογιστική που ακολούθησε τότε το Δικαστήριο, για να εκτιμηθούν ενδεχόμενες παραβάσεις στη διαδικασία που κατέληξε στο διορισμό του

Reid. Όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας Warner με τις προτάσεις του στην υπόθεση 2/80 «η μετατροπή» των θέσεων δεν προβλέπεται ρητώς από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως. Αυτό που καταχρηστικά χαρακτηρίζεται ως «μετατροπή» των θέσεων πιστεύω ότι συνίσταται, υπό αυστηρά ορολογία, στην κατάργηση θέσεως από τον πίνακα θέσεων για τον οποίο γίνεται λόγος στο άρθρο 6 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και την παρεμβολή στον πίνακα αυτόν μιας νέας θέσεως υψηλότερου βαθμού. Η νέα αυτή θέση πρέπει, επομένως, να πληρωθεί σύμφωνα με τη διαδικασία που καθορίζεται με τα άρθρα 4 και 29 (του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ...). Πάντως, πριν κινηθεί η διαδικασία αυτή, τα καθήκοντα που αναφέρονται στη νέα αυτή θέση πρέπει να οριστούν. Όταν είναι καθαυτό δικαιολογημένη η μεταφορά στη νέα θέση των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε περισσότερες υπάρχουσες θέσεις, η επιλογή μεταξύ αυτών πρέπει να γίνει ανάλογα με το βαθμό ευθύνης που συνεπάγεται καθεμία από τις θέσεις αυτές αντιστοίχως και όχι ανάλογα με την αντίστοιχη αξία των υπαλλήλων που κατέχουν τις εν λόγω θέσεις» (Racc. 1980, σ. 3122).

Υπό το φως των κανόνων αυτών και της αρχής που έθεσε το Δικαστήριο με την απόφαση, κατά την οποία «η σπουδαιότητα των διαφόρων υπηρεσιών ή θέσεων, καθώς και η σπουδαιότητα των καθηκόντων και των ευθυνών που αντιστοιχούν σ' αυτές πρέπει να αποτελούν το κύριο κριτήριο σύμφωνα με το οποίο πρέπει να αποφασίζεται αν μια ορισμένη υπηρεσία πρέπει να διευθύνεται από — ή αν σε ορισμένη θέση πρέπει να τοποθετείται — υπάλληλος βαθμού που αντιστοιχεί σε θέση προϊσταμένου τμήματος μάλλον παρά σε θέση κύριου διοικητικού υπαλλήλου» (Racc. 1980, σ. 2117, σκέψη 9), δεν θεωρώ ότι οι αιτιάσεις εναντίον του καθού κοινοτικού οργάνου ευσταθούν. Στην άσκηση της διακριτικής του εξουσίας όσον αφορά τις ανάγκες και το συμφέρον της υπηρεσίας δεν διαφαίνεται κανενός είδους παράβαση. Ιδίως, η επιλογή αναβαθμίσεως της θέσεως του υπεύθυνου της υπηρεσίας «Αναφορές Πληροφορίες και Τεκμηρίωση» μου φαίνεται επαρκώς αιτιολογημένη: Αρκεί να εξεταστεί σχετικά η πρόταση του γενικού διευθυντή Taylor, η οποία εξάλλου είναι σύμφωνη με τις υποδείξεις της Επιτροπής προϋπολογισμών του Κοινοβουλίου. Πραγματικά, η εν λόγω επιτροπή είχε εκφράσει την ευχή ενισχύσεως της υπηρεσίας αυτής προς διευκόλυνση των βουλευτών που εκλέγονται με άμεση ψηφοφορία.

Πρέπει, εν συνεχεία, να γίνει η παρατήρηση ότι, αντίθετα από ό,τι συμβαίνει με τα άλλα κοινοτικά όργανα, το Κοινοβούλιο απολαύει στο διοικητικό επίπεδο μιας ιδιαίτερης οικονομικής αυτονομίας. Σύμφωνα με το ψήφισμα αριθμός 1 που είναι εγγεγραμένο στα πρακτικά της συνόδου του Συμβουλίου της 22ας Απριλίου 1970, το Κοινοβούλιο εγκρίνει τις δαπάνες που αφορούν τη λειτουργία του ενώ το Συμβούλιο «αναλαμβάνει την υποχρέωση να μη τροποποιεί την κατάσταση προβλεπομένων εξόδων της Συνελεύσεως» (συνθήκες περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ελληνική έκδοση 1982, σελίδα 885). Όπως ανέφερε το καθού κοινοτικό όργανο, από αυτό προκύπτει ότι η επιτροπή προϋπολογισμών του Κοινοβουλίου δεν αποτελεί μόνον όργανο δημοσιονομικής διαδικασίας αλλά, τουλάχιστον σε ορισμένο βαθμό, αποτελεί τμήμα της ίδιας της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής. Από το γεγονός αυτό προκύπτει η ανάγκη συμμορφώσεως με τις προτάσεις που διατυπώνει ως προς το οργανόγραμμα του Κοινοβουλίου.

9. Τέλος, υπενθυμίζω ότι η Macevicius ζητεί να διοριστεί προϊστάμενος του τμήματος στη θέση του Reid.

Το αίτημα είναι παράδοξο αν ληφθεί υπόψη ότι η Macevicius δεν υπέβαλε υποψηφιότητα για τη θέση αυτή εντός της προθεσμίας που προέβλεπε η ανακοίνωση κενής θέσεως. Πάντως, πράγμα που είναι σημαντικότερο, το αίτημα είναι σαφώς απαράδεκτο. Πραγματικά ο έλεγχος του Δικαστηρίου έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης πράξεως. Σε καμιά περίπτωση το Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να υποκαταστήσει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

10. Βάσει όλων των επιχειρημάτων που αναπτύχθηκαν μέχρι τώρα, καταλήγω προτείνοντας στο Δικαστήριο να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η Margherita Macevicius ή, επικουρικώς, να την κρίνει αβάσιμη. Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, επειδή το απαράδεκτο και η έλλειψη βάσεως της προσφυγής είναι προφανής, θεωρώ ότι η προσφεύγουσα δεν πρέπει να απολαύει του ευεργετήματος που προβλέπει το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας. Επομένως, είναι σκόπιμο να φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.